

20 ezer pengő bértartozásért utépítési munkát végeznek a tanyai földbérlők

(A Délmagyarország munkatársától.) A törvényhatósági bizottság közgyűlése már régebben elhatározta, hogy a városi bérlők régebbi keletű földbérlőhátralékaiknak rendezése érdekében hozzáállt a *hátralékok ledolgozásához*. Ezt a gondolatot az érdekelt bérlők vetették fel, akik bejelentették a város hatóságának, hogy ledolgoznák hátralékaikat a tanyai utak építési munkálatainál úgy közierővel, mint fuvarral.

Az érdekes határozat végrehajtására eddig nem kerülhetett sor, mert az időjárás nem volt alkalmas komolyabb utépítésre. Szombaton délelőtt *Hegedűs Bite* János törvényhatósági bizottsági tag nagyobb bérlőküldöttséget vezetett dr. *Pálffy József* polgármesterhelyettes elé és a bérlők

nevében azt kérte, hogy a város a tervezett tanyai utépítési és uti lámpái munkálatokat lehetőleg a tavaszi földmunkák megkezdése előtt végeztesse el, olyan időben, amikor a bérlőket saját bértőlük megművelése még nem köti le. A polgármesterhelyettes kijelentette, hogy a bérlők kívánságát jogosnak tartja és megteszi a szükséges intézkedéseket az utépítési munkák előkészítésére. Elmondotta dr. *Pálffy József*, hogy a könyvvivőség már összeállította a földbérlőhátralékosok kimutatását, amelynek alapján a bérlőket beszerzik majd a munkára. A számítások szerint a *bérlők 20-30.000 pengő értékű munkát végeznek így a városnak és ennyive csökkentik hátralékaikat.*

„NEM FELEJTÜNK EL KEDVES MÓRA BÁCSI SOHA...”

A „Vadember” osztálytársai dolgozatot irtak Móra Ferencről

(A Délmagyarország munkatársától.) Nyolc napja pihen Móra Ferenc a belvárosi temető koszoruserdő sírja alatt, de — mintha valóra váltana ez a sír a régen elkopott hirt közhelyet — a gyászoló város lelkében elevenebb életet él, mint valaha. Ez a sír Móra Ferenc városává avatta Szegedet, mert hiszen a tékozló kézzel elosztogatott élet örök díszbe öltöztette.

Csak most érzik lépten-nyomon, hogy milyen mérhetetlenül sokat veszített Móra Ferenc halálával Szeged, vagy talán, hogy milyen mérhetetlen sokat nyert Móra itt leélt életével. Azon nem szabad és nem lehet csudálkozni, hogy az ország minden részéből, még az elszakított részekből is eljut Szegedre a Móra-gyász fájdalom, mert kétségbeejtően szomorú lenne, ha mi, magunk sem tudnók lemérni és felismerni igazi értékeinket, de a messzi, idegen országokból, Angliából, Hollandiából, Olaszországból érkező sirató-levelek — bizonyára elindultak ezek a levelek a messzibb, a tengerentúli szivekből is, de még nem értek ide — cáfolhatatlanul bizonyítják, hogy Móra Ferenc nem csak Szeged, nem csak a magyarság halottja, hanem vesztesége ennek a sokat megcsufolt egész emberi közösségnek. Szegedet Mórán keresztül fedezte fel a nagyvilág, vagy talán a betűszerető, a tudományt kedvelő emberek kisebb világa és az is bizonyos, hogy aki, akár magyar, akár idegen, életében csak egyszer jutott Móra közelébe, az nem felejtheti el soha.

Szinte megmagyarázhatatlan hatása volt mindenkire.

Gino Cucchetti,

a neves olasz író, a *La Rivista della Venezia Tridentina* című olasz hetilap szerkesztője, aki nemrégén járt Szegeden és ellátogatott a Kulturpalotába, most Bolzanó-ból irt *Szöke Mihálynak*, a Kulturpalota könyvtártsztiének emlékező lapot róla. „A mai olasz újságokban olvastam a szegedi múzeum illusztris igazgatójának, dr. Mórának haláláról. Ha jól emlékszem éppen ő volt az, aki szegedi látogatásom alkalmával olyan szívesen vezetett végig a múzeum termein, az ő múzeumában, amely annyi ősrégi értéket rejteget. Szegény megboldogult! Kérem, legyen olyan szíves és tolmácsolja az annyira lesújtott családnak legszeretetteljesebb részvéteimet.”

Gino Cucchetti talán csak egyszer találkozott vele, de nem felejté el ezt a találkozást, pedig magyarországi útja alkalmával nagyon sok szíveséssel, kedvességgel szeretettel találkozhatott.

És nem felejtik el Mórát

a belvárosi elemi iskola III. a.
osztályának

kis tanulói sem, vitéz *Nemes Árpád* igazgatótanító tanítványai, szegény kis *Vadember* osztálytársai. Pedig így, együtt, talán csak kétszer látták. Amikor az első osztály vizsgájára vonultak föl és egy év múlva, a második vizsgán. Mert Móra ott volt mind a két vizsgán, unokája bimbózó életének ezen az első két komoly állomásán. Végighallgatta a remegő, megilletődött feleleteket, végignézte az ártatlan emberpalánták első birkózását a tudományokkal, aztán megérett rájuk a szíve, mérhetetlen izgalma Móra-mesékkel enyhítette. Odaült a katedrara, a tanítóbácsi mellé és mesélt. Így avatta felejthetetlen örömmünneppé ezeket az első kemény, izgalmas vizsganapokat.

A dédelgetett osztálytárs, a *Vadember* — talán minden kis társa irigyelte ezüstös hajja, mesemondó Apapájiáért — a szomorú csütörtök óta nem jelent meg az előadásokon. Pedig most beteg sem volt. A tanítóbácsi mondta meg az órán, hogy mérhetetlen gyász érte, elvesztette irigyelt Apapájiát. Hétfőn pedig, a temetés után való első fogalmazási órán dolgozatot irtak a szomorú *Vadember* osztálytársai Móra Ferencről. Vitéz *Nemes Mihály* igazgató-tanító a következő levél kíséretében juttatta el hozzánk ezeket a dolgozatokat:

Kedves Főszerkesztő Uram! A Szeged belvárosi fiúiskola III. a. oszt. növendékei a *Vadember* osztálytársai, fogalmazási órán írásban is megemlékeztek Móra Ferencről. Növendékeim első zsegeit a maguk eredetiségében mellékelve küldöm. Legyenek ezek a sorok tolmácsolói annak a szeretetnek és ragaszkodásnak, mellyel a kis gyermekek Móra Ferenc emlékének szívükben mindenkor áldoz-

Széchenyi Mozi

Vasárnap Hétfőn

Budapesttel egyidőben

Az évad legizgalmasabb filmje:

Aláthatatlan ember

H. G. Wells világhírű regénye filmen.

Főszereplők: *Claude Rains, William Harigan és Glória Stuart*

ORION
RADIO-7331

SÁVSZÜRŐS
abszolút tiszta hangú
szelektív 3+1 lámpás
EURÓPA-VEVŐ

Kapható részletre is:

Deutsch Albert

elektrotechnikai vállalatánál

Kárász ucca 7. szám.

Bemutató vételkényszer nélkül.

(Kapható részletre is és díjtalanul bemutatja)

Markovics Szilárd
cég

Tisza Lajos körút 44.

ORION
rádiók Klein és Társa Makó

nak. Kiváló tisztelettel: vitéz *Nemes Árpád*
igazgató-tanító.

A levél melléklete

tizenhat dolgozat.

Tanító-szemmel nézve is kiváló valamennyi. Az alig nyolc esztendő legénykék gyönyörűen írnak és gyönyörűen fogalmaznak. Helyesírási hiba még elvéve sem igen akad a tizenhat dolgozatban.

És túl a tanítói szempontokon mind a tizenhat szomorúságtól megriadt gyerekszív dobogását, tizenhat áhitatos gyereklélek vonzódását Apapa, minden gyerek megértő Apapája felé, akinek elnémult ugyan mesélő szája, de az elmesélt mesék nagyon sokáig csilingelnek még a fülekben. Jó és érdemes lenne szöszereint, talán facsimilében is, leközölni mind a tizenhat dolgozatot, kár, hogy nincsen elegendő hely az újságban, de néhányat azért ideszorítunk.

Szekeres József „Móra bácsi” címen így emlékezik:

Móra Ferenc híres költő volt. Szép költeményeket írt. Ezeket is ő írta például: *Didergő király, Bölcs Palkó*. Leghatalmasabb stb. Mind szép és érdekes, de most 54 éves korában elhunyt és ünnepélyesen eltemették.

Regdon György tolla már szívesebben fogott:

Szegény Móra bácsi meghalt. Maradt szegénynek két unokája *Mötygő* és *Feri*. *Feri* osztálytársunk. Móra bácsi nagyon jó író volt. Ő írta a *Dióbél királyfit* is, melyet én karácsonyi ajándékkul kaptam és gyönyörűséggel olvastam. Azonkívül rengeteg könyvet írt. A Kulturpalota igazgatója is ő volt. Bizony kicsordult a könny a szememből, mikor meghalottam, hogy meghalt Móra bácsi.

Helméczy Wigand fantáziáját a régészet is megfogta:

Meghalt szegény Móra bácsi a szegedi nagy költő. A mi osztályunkba jár a *Vadember*. Az első és második vizsgát nálunk töltötte, de a harmadikon sajnos már csak a lelke lesz mi-